

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในจังหวัดเชียงราย

A STUDY OF FACTORS AFFECTING ENGLISH LANGUAGE LEARNING OF SECONDARY SCHOOL STUDENTS IN CHIANG RAI PROVINCE

ดร.กัญญา มานะกุล

Dr. Kuntaya Manakul

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, วิทยาลัยสงฆ์เชียงราย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Chiang Rai Buddhist College, Thailand

Received: 2026-01-24

Corresponding Author's Email: mary.kuntaya@gmail.com

Revised: 2026-03-02

เบอร์โทร : 081-808-1099

Accepted: 2026-03-05

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย และ (2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการศึกษากับกลุ่มนักเรียนและครูจากโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในจังหวัดเชียงรายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 10 โรงเรียน โรงเรียนละ 5 รูป/คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 50 รูป/คน และครูผู้รับผิดชอบสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ (1) แบบสอบถามสำหรับครูผู้สอน (2) แบบสอบถามสำหรับผู้เรียนหรือนักเรียน และ (3) แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า (1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและเทคโนโลยีการเรียนรู้ และด้านสภาพแวดล้อมและการสนับสนุนจากครอบครัว โดยปัจจัยด้านผู้เรียนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอนและด้านครูผู้สอน และ(2) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่า ปัจจัยทุกด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเฉพาะปัจจัยด้านผู้เรียนและด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกว่าเมื่อเทียบกับปัจจัยด้านอื่น

คำสำคัญ: ปัจจัยการเรียนภาษาอังกฤษ; นักเรียนระดับมัธยมศึกษา; จังหวัดเชียงราย

Abstract

This research aimed to (1) investigate factors affecting English language learning among secondary school students in Chiang Rai Province and (2) analyze the relationships between factors influencing English language learning among secondary school students in Chiang Rai Province. This study employed a qualitative research method. The participants consisted of students and teachers from Phra Pariyattidhamma Schools (General Education Division) in Chiang Rai Province. The sample included students currently studying at the secondary education level from 10 schools, with five monk students/students from each school, totaling 50 participants, as well as 10 English language teachers.

The research findings revealed that (1) the factors affecting students' English learning in secondary schools in Chiang Rai Province included learner-related, teacher-related, instructional management, learning media and technology, and environmental and family-support factors. Learner-related factors exerted the greatest influence, followed by instructional management and teacher-related factors; and (2) the correlation analysis indicated that all factors were positively and significantly associated with students' English learning outcomes, with learner-related and instructional management factors demonstrating stronger relationships than the other factors.

Keywords: Factors Affecting English Language Learning; Secondary School Students; Chiang Rai Province

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีบทบาทสำคัญต่อการสื่อสารระหว่างประเทศ การศึกษา เทคโนโลยี และการประกอบอาชีพในศตวรรษที่ 21 ประเทศไทยได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้หลักตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน อย่างไรก็ตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับมัธยมศึกษายังไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่คาดหวัง โดยเฉพาะในจังหวัดที่มีบริบทเฉพาะด้านภูมิศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรม โดยในสังคมโลกปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลกและตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจถึงความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ

วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2569)

การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และมีความสามารถที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ทั้งนี้ รวมถึงการที่จะสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น

ในปี พ.ศ. 2558 ประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว เมียนมา และกัมพูชา ได้รวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) Tuntakit (2010) ซึ่งการรวมตัวดังกล่าวหมายความว่า ประชาชนในแต่ละประเทศจำเป็นต้องสามารถติดต่อสื่อสารระหว่างกันได้ในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การท่องเที่ยว และด้านอื่น ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการทำงานภายในประชาคมอาเซียน ซึ่งสอดคล้องกับกฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 ที่บัญญัติไว้ว่า “The working language of ASEAN shall be English”

จากเหตุผลดังกล่าว วงการศึกษาจึงเริ่มต้นตัวและเตรียมความพร้อมในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างจริงจัง นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอความคิดเห็นอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของเยาวชนและคนทำงานในประเทศไทย โดยมุ่งเน้นให้พลเมืองทุกคนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ โดยการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น Suthadarat (2019) ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 มาตรา 22 ที่ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด และกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาได้ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (Ministry of Education, 2003) ด้วยเหตุนี้ โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จึงได้บรรจุรายวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอน โดยมุ่งเน้นให้สอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศให้มีความเป็นเลิศด้านภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ต้องยอมรับว่า แม้ประเทศไทยจะมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลานาน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับการศึกษาขั้นสูง แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังคงประสบปัญหาหลายประการ ส่งผลให้ผู้เรียนจำนวนมากรู้สึกว้าวุ่น แม้จะใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน แต่ก็ยังไม่สามารถอ่าน เขียน หรือสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ Thamcharoen (2003) โดยผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้อย่างมั่นใจ เนื่องจากขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขาดประสิทธิภาพ คือ ผู้เรียนขาดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อันส่งผลต่อแรงจูงใจ ความตั้งใจ และการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

งานวิจัยของแสงเดือน บุญแยม และกิตติพงษ์ ลือนาม (Boonyam and Luenam, 2018) ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัด สพม. เขต 31 จากกลุ่มตัวอย่าง 387 คน พบว่าปัจจัยเชิงสาเหตุโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยความเอาใจใส่ของผู้ปกครองมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.34$) รองลงมาคืออัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง แรงจูงใจ

ใฝ่สัมฤทธิ์ ความตั้งใจเรียน และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ขณะที่ความถนัดทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ความรู้พื้นฐานเดิมและคุณภาพการสอนของครูอยู่ในระดับค่อนข้างสูง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 24.32$) ทั้งนี้ ความถนัดทางภาษาอังกฤษและความเอาใจใส่ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงสุดที่ระดับ .01 ($r = .141-.228$) ส่วนเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความรู้พื้นฐานเดิม มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยมุ่งเน้นไปที่กลุ่มโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยและส่งเสริมให้นักเรียนมีองค์ความรู้ด้านภาษาอังกฤษในการนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย
2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นตอนการดำเนินการศึกษา

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยเริ่มจากการศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ระเบียบวิธี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิด หัวข้อปัญหา และวัตถุประสงค์ของการศึกษา จากนั้นกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย พร้อมทั้งสร้างเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลให้สอดคล้องกับตัวแปรที่ต้องการศึกษา แล้วนำเครื่องมือเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ ก่อนนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ จากนั้นจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลด้วยสถิติที่เหมาะสม และสุดท้ายสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล พร้อมจัดทำรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เพื่อเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

2. พื้นที่การวิจัยและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

2.1. พื้นที่การวิจัย

วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2569)

พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในจังหวัด เชียงราย จำนวน 10 แห่ง

2.2. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. นักเรียนของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในจังหวัดเชียงรายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 10 แห่ง โรงเรียนละ 5 รูป/คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 50 รูป/คน
2. ครูผู้รับผิดชอบสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดเชียงราย จำนวน 10 รูป/คน

3. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- แบบสอบถามสำหรับครูผู้สอน

มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็น สภาพการจัดการเรียนการสอน ปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีต่อการใช้สื่อหรือรูปแบบการเรียนรู้ที่ศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในลักษณะแบบตรวจสอบรายการ สภาพการจัดการเรียนการสอนและการใช้สื่อการเรียนรู้ในลักษณะมาตราประมาณค่า 5 ระดับ และปัญหาอุปสรรคพร้อมข้อเสนอแนะในลักษณะคำถามปลายเปิด เครื่องมือชุดนี้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ 3-5 ท่าน โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป จากนั้นนำไปทดลองใช้กับครูที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 คน เพื่อคำนวณค่าความเชื่อมั่นด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ซึ่งควรมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ข้อมูลที่ได้จะวิเคราะห์ด้วยค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนคำถามปลายเปิดใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

- แบบสอบถามสำหรับผู้เรียนหรือนักเรียน

มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรม ทักษะ ทักษะ และปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน รวมถึงความพึงพอใจต่อสื่อหรือรูปแบบการเรียนรู้ที่ใช้ โดยแบ่งออกเป็น 3-4 ตอน ครอบคลุมข้อมูลทั่วไปของผู้เรียน ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในลักษณะมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ความพึงพอใจต่อสื่อหรือกิจกรรมการเรียนรู้ และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมแบบปลายเปิด เครื่องมือชุดนี้ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาด้วยค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญเช่นเดียวกัน และทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 คน เพื่อคำนวณค่า Cronbach's Alpha ทั้งแยกเป็นรายด้านและภาพรวมทั้งฉบับ

- แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บข้อมูลเชิงลึกที่แบบสอบถามไม่สามารถครอบคลุมได้ เช่น ประสบการณ์ ความรู้สึก มุมมอง และเหตุผลเบื้องหลังพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่ประกอบด้วยประเด็นคำถามหลักซึ่งยืดหยุ่นให้ผู้สัมภาษณ์ขยายความเพิ่มเติมได้ตามบริบท ครอบคลุมประเด็นข้อมูลพื้นฐานและประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนรู้ ปัจจัยที่ส่งเสริมหรือสื่อกิจกรรมที่ช่วยการเรียนรู้ และความคาดหวังพร้อมข้อเสนอแนะ เครื่องมือ

วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2569)

ชุดนี้ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญด้วยค่า IOC การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา โดยการถอดเทปสัมภาษณ์ จัดกลุ่มประเด็น สร้างข้อสรุปเชิงประเด็น และนำเสนอผลในลักษณะพรรณนา ความประกอบคำพูดของผู้ให้สัมภาษณ์เพื่อสนับสนุนข้อค้นพบ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้วิจัยดำเนินการขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนที่เป็นพื้นที่วิจัยแต่ละแห่ง
- 2) เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยซึ่งได้รับการชี้แจงเกี่ยวกับโครงการวิจัย วัตถุประสงค์ และขั้นตอนในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่กำหนดไว้
- 3) การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้เครื่องมือประเภทแบบประเมินที่มุ่งเน้นการประเมินตนเอง (Self-report) โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการพิทักษ์สิทธิในการให้ข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งในด้านความเป็นส่วนตัวและการรักษาความลับ (Privacy and Confidentiality)

- 4) เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการวิเคราะห์ต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้น ดังนี้

- 1) ตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้น โดยพิจารณาความถูกต้องและความครบถ้วนของการป้อนข้อมูล (Data Correction) โดยการนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแต่ละฉบับ และคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 2) การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์จะถูกนำเสนอในเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ผลการวิจัยโดยแบ่งตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในจังหวัดเชียงราย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัด เชียงราย สามารถจำแนกปัจจัยออกเป็น 5 ด้านหลัก ดังนี้

1) ปัจจัยด้านผู้เรียน พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน โดยเฉพาะแรงจูงใจ ความตั้งใจเรียน ทักษะคิด และความตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ นักเรียน ส่วนใหญ่ตระหนักว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการศึกษาต่อ การเข้าถึงความรู้ และการประกอบอาชีพ ในอนาคต ส่งผลให้นักเรียนมีความพยายามและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม พบว่านักเรียนบางส่วนยังขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะการพูดและการสนทนากับผู้อื่น นักเรียนบางคนมีความกังวลว่าจะใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างประโยค ไม่ถูกต้อง และกลัวการถูกเพื่อนหรือผู้อื่นตำหนิหรือหัวเราะ จึงมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษ

ในสถานการณ์จริง ปัจจัยดังกล่าวส่งผลให้แม้นักเรียนจะมีความสนใจในการเรียน แต่ยังไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างเต็มศักยภาพ

2) ปัจจัยด้านครูผู้สอน พบว่า ครูผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเฉพาะความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดเนื้อหา ความชัดเจนในการอธิบาย และความสามารถในการสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ นักเรียนให้ความสำคัญกับครูที่สามารถอธิบายเนื้อหาที่ยากให้เข้าใจง่าย รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้ การให้กำลังใจ และการสร้างความมั่นใจแก่ผู้เรียนมีส่วนช่วยให้นักเรียนกล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ครูที่มีความเป็นกันเองและใช้วิธีการสอนที่หลากหลายสามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้ดีกว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการบรรยายเพียงอย่างเดียว

ข้อมูลจากครูผู้สอนสะท้อนให้เห็นว่า ครูพยายามนำกิจกรรมที่หลากหลายมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น การทำงานเป็นคู่ การทำงานกลุ่ม การสนทนา การฝึกออกเสียง และกิจกรรมที่เชื่อมโยงภาษาอังกฤษกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม การนำกิจกรรมดังกล่าวไปใช้ยังขึ้นอยู่กับเวลา จำนวนผู้เรียน และทรัพยากรที่โรงเรียนมีอยู่

3) ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า รูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอนมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนมีแนวโน้มที่จะสนใจและมีส่วนร่วมมากขึ้นเมื่อการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยเฉพาะกิจกรรมการฟัง การพูด การสนทนา การทำงานเป็นคู่ และการทำงานกลุ่ม นักเรียนสะท้อนว่าการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมทำให้สามารถเข้าใจและจดจำเนื้อหาได้ง่ายกว่าการเรียนจากตำราเพียงอย่างเดียว อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนมีโอกาสนำคำศัพท์และโครงสร้างภาษาไปใช้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง อย่างไรก็ตาม พบข้อจำกัดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ เวลาเรียนที่มีจำกัด จำนวนผู้เรียนในแต่ละห้องค่อนข้างมาก และความแตกต่างด้านพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนส่งผลให้ครูไม่สามารถจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติหรือให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนแต่ละคนได้อย่างทั่วถึง

4) ปัจจัยด้านสื่อและเทคโนโลยีการเรียนรู้ พบว่า สื่อและเทคโนโลยีมีบทบาทในการสร้างความสนใจและเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเฉพาะสื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอ แอปพลิเคชัน สื่อออนไลน์ และสื่อที่มีภาพและเสียงประกอบ นักเรียนเห็นว่าสื่อในลักษณะดังกล่าวช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษมีความน่าสนใจมากขึ้น และช่วยให้สามารถฝึกภาษาอังกฤษได้ทั้งในและนอกห้องเรียน

นอกจากนี้ เทคโนโลยียังช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง เช่น การฝึกฟังจากวิดีโอ การเรียนรู้คำศัพท์จากแอปพลิเคชัน และการค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ออนไลน์ อย่างไรก็ตาม พบข้อจำกัดที่สำคัญ ได้แก่ อุปกรณ์การเรียนรู้ที่ไม่เพียงพอ ความแตกต่างในการเข้าถึงเทคโนโลยี และปัญหาสัญญาณอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ซึ่งบางช่วงมีสัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่เสถียร ทำให้การใช้สื่อออนไลน์ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่อง

5) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและการสนับสนุนจากครอบครัว พบว่า สภาพแวดล้อมรอบตัวนักเรียน และการสนับสนุนจากครอบครัวมีส่วนสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง เช่น การส่งเสริมให้เรียนเพิ่มเติม การสนับสนุนอุปกรณ์หรือสื่อการเรียนรู้ และการให้กำลังใจ มีแนวโน้มที่จะมีความพยายามในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ในขณะเดียวกัน สภาพแวดล้อมในการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนยังมีค่อนข้างจำกัด นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน อย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากสภาพแวดล้อมในครอบครัวและชุมชนส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นเป็นหลัก ส่งผลให้นักเรียนมีโอกาสดูแลใช้ภาษาอังกฤษจริงค่อนข้างน้อย และขาดความต่อเนื่องในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง แต่เป็นผลจากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านผู้เรียน ครูผู้สอน กระบวนการจัดการเรียนการสอน สื่อและเทคโนโลยี ตลอดจนสภาพแวดล้อมและการสนับสนุนจากครอบครัว โดยเฉพาะ การสร้างแรงจูงใจและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง การสนับสนุนจากครู และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ล้วนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า ปัจจัยต่าง ๆ ที่ศึกษาโดยรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและเทคโนโลยีการเรียนรู้ ตลอดจนด้านสภาพแวดล้อม และการสนับสนุนจากครอบครัว ล้วนมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างสูง โดยเฉพาะแรงจูงใจในการเรียน ทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนที่มีแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีมีแนวโน้มที่จะมีผลการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ขาดแรงจูงใจและความมั่นใจ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าลักษณะภายในของผู้เรียนเป็นปัจจัยพื้นฐานที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ปัจจัยด้านครูผู้สอนและการจัดการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับปานกลางถึงมาก โดยครูผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถ ใช้วิธีการสอน

ที่หลากหลาย และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน การจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเชิงสื่อสาร การฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง และการจัดกิจกรรมกลุ่ม ส่งผลให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ในส่วนของปัจจัยด้านสื่อและเทคโนโลยีการเรียนรู้ พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง สื่อดิจิทัลและแหล่งเรียนรู้ออนไลน์ ช่วยเพิ่มความน่าสนใจในการเรียนและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างด้านการเข้าถึงอุปกรณ์และเทคโนโลยีของนักเรียนในแต่ละพื้นที่ อาจส่งผลให้ระดับความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านนี้ไม่สูงเท่าปัจจัยด้านอื่น สำหรับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและการสนับสนุนจากครอบครัว พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับต่ำถึงปานกลาง นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองและมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มีแนวโน้มที่จะมีผลการเรียนที่ดีกว่า อย่างไรก็ตาม บริบทของจังหวัดเชียงรายซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน อาจเป็นข้อจำกัดที่ทำให้ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมมีบทบาทน้อยกว่าปัจจัยด้านผู้เรียนและด้านการจัดการเรียนการสอน

กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยทุกด้านที่ศึกษา มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย โดยเฉพาะปัจจัยด้านผู้เรียนและด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกว่าเมื่อเทียบกับปัจจัยด้านอื่น อันสะท้อนถึงความสำคัญของการพัฒนาผู้เรียนควบคู่ไปกับการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืน

องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย” มีดังต่อไปนี้

ปัจจัยด้านผู้เรียนเป็นฐานรากสำคัญที่สุดของการเรียนภาษาอังกฤษในบริบทพื้นที่จังหวัดเชียงราย แม้ว่าจะมีการจัดการเรียนการสอนและครูผู้สอนที่มีคุณภาพ แต่หากผู้เรียนขาดแรงจูงใจ ทักษะที่ดี และความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ ผลการเรียนรู้จะไม่เกิดขึ้นอย่างเต็มศักยภาพ องค์ความรู้นี้ชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษในพื้นที่ดังกล่าวควรเริ่มจากการเสริมสร้างแรงจูงใจภายในและความมั่นใจของผู้เรียนควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ และ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการสื่อสารและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน มีบทบาทสำคัญมากกว่าการพึ่งพาสื่อหรือเทคโนโลยีเพียงอย่างเดียว แม้สื่อดิจิทัลและเทคโนโลยีจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ แต่ในบริบทที่นักเรียนมีข้อจำกัดด้านการเข้าถึงเทคโนโลยี

วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2569)

การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษจริงกลับส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างชัดเจน องค์ความรู้นี้ช่วยเติมเต็มช่องว่างของงานวิจัยเดิมที่มักให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีมากกว่ากระบวนการเรียนรู้ในชั้นเรียน

นอกจากนี้ บทบาทของครูผู้สอนในพื้นที่จังหวัดเชียงรายไม่ได้จำกัดอยู่เพียงการถ่ายทอดความรู้ทางภาษา แต่ทำหน้าที่เป็นผู้สร้างแรงบันดาลใจและสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าการให้กำลังใจ การลดความกลัวความผิดพลาด และการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร จะช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยิ่งไปกว่านั้น สภาพแวดล้อมและการสนับสนุนจากครอบครัว จะเป็นปัจจัยเสริมที่ช่วยต่อยอดการเรียนรู้จากห้องเรียนสู่ชีวิตจริง ในบริบทที่นักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอย่างแพร่หลาย การมีครอบครัวที่เปิดโอกาสและสนับสนุนการเรียนรู้ ช่วยเพิ่มโอกาสในการฝึกฝนและคงอยู่ของทักษะภาษาอังกฤษในระยะยาว และยั่งยืน ดังแสดงในโมเดลปัจจัยความสำเร็จการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

แผนภาพที่ 1 โมเดลปัจจัยความสำเร็จการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน โดยเฉพาะแรงจูงใจ ทัศนคติ และความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับสูง ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองของ (Gardner and Lambert, 1972) ซึ่งเสนอว่าแรงจูงใจและทัศนคติของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Brown (2007) ที่ระบุว่าปัจจัยทางอารมณ์และจิตวิทยาของผู้เรียน เช่น ความมั่นใจในตนเองและทัศนคติที่ดี มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทักษะ

วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2569)

ทางภาษา นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับสมมติฐานตัวกรองทางอารมณ์ (Affective Filter Hypothesis) ของ Krashen (1985) ซึ่งอธิบายว่า หากผู้เรียนมีแรงจูงใจสูง มีความมั่นใจ และมีความวิตกกังวลต่ำ จะเอื้อต่อการรับภาษาและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในบริบทของจังหวัดเชียงรายที่นักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอย่างแพร่หลาย ปัจจัยด้านแรงจูงใจและทัศนคติจึงทำหน้าที่เป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา

ในด้านปัจจัยด้านครูผู้สอนและการจัดการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับปานกลางถึงมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของ Richards and Rodgers (2014) ที่เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและใช้ภาษาในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Harmer (2007) ที่ระบุว่าครูผู้สอนที่สามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร ให้กำลังใจ และลดความกลัวความผิดพลาดจะช่วยส่งเสริมความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ผลการวิจัยด้านการจัดการเรียนการสอนยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nunan (2004) ซึ่งพบว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) และการฝึกใช้ภาษาอย่างต่อเนื่อง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สูงขึ้น ทั้งนี้ ผลการวิจัยในครั้งนี้อันย่นว่าการจัดกิจกรรมเชิงสื่อสารมีความเหมาะสมกับบริบทของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย สำหรับปัจจัยด้านสื่อและเทคโนโลยีการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่ามีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chapelle (2001) และ Hubbard (2009) ที่ระบุว่าสื่อและเทคโนโลยีสามารถช่วยเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและเพิ่มโอกาสในการฝึกฝนทักษะภาษา อย่างไรก็ตาม งานวิจัยดังกล่าวยังชี้ว่า ประสิทธิภาพของเทคโนโลยีขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้เรียนและบริบทของสถานศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบข้อจำกัดด้านการเข้าถึงอุปกรณ์และอินเทอร์เน็ตของนักเรียนในบางพื้นที่ของจังหวัดเชียงราย

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ปัจจัยทุกด้านที่ศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ellis (2008) ที่อธิบายว่าความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองเกิดจากปฏิสัมพันธ์ของหลายปัจจัยร่วมกัน ไม่สามารถพิจารณาแยกเป็นรายด้านได้อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Boonyam and Luenam (2018) ที่พบว่าปัจจัยด้านผู้เรียนและด้านการจัดการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับสูงกว่าปัจจัยด้านอื่น

สรุป

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงราย ประกอบด้วยหลายด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน ปัจจัยด้านสื่อและเทคโนโลยีการเรียนรู้ และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและการสนับสนุนจากครอบครัว โดยปัจจัยด้านผู้เรียนเป็นปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน ขณะที่ปัจจัยด้านสื่อและเทคโนโลยี รวมถึงปัจจัยด้านครอบครัว มีบทบาทในระดับรองตามบริบทพื้นที่

ปัจจัยทุกด้านที่ศึกษา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเฉพาะปัจจัยด้านผู้เรียนและด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกว่าเมื่อเทียบกับปัจจัยด้านอื่น สะท้อนให้เห็นว่าความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเกิดจากการบูรณาการหลายปัจจัยร่วมกัน และไม่สามารถพิจารณาเพียงปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งได้โดยลำพัง

งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในจังหวัดเชียงราย ควรมุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ควบคู่กับการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับบริบทพื้นที่ การพัฒนาศักยภาพครูผู้สอน การใช้สื่อและเทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและครอบครัว อันจะนำไปสู่การยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและเทคโนโลยี และด้านสภาพแวดล้อมและครอบครัว ล้วนมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังนั้น สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรพัฒนาทุกปัจจัยอย่างบูรณาการและสอดคล้องกัน โดยเฉพาะการเสริมสร้างแรงจูงใจและความมั่นใจของผู้เรียน การพัฒนาศักยภาพครูผู้สอน การจัดสรรสื่อและเทคโนโลยีให้เพียงพอทั่วถึง รวมถึงการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนมีความสัมพันธ์สูงสุด รองลงมาคือด้านครู และการจัดการเรียนการสอน ในขณะที่ด้านสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำกว่า ดังนั้น สถานศึกษา ควรกำหนดนโยบายโดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาแรงจูงใจ ทักษะคิด และความเชื่อมั่นของผู้เรียน เป็นอันดับแรก ควบคู่กับการพัฒนาครูให้จัดการเรียนการสอนเชิงสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และแก้ไขความเหลื่อมล้ำด้านการเข้าถึงเทคโนโลยีในโรงเรียนพื้นที่ห่างไกล เพื่อให้ปัจจัยทุกด้านสามารถส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มศักยภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1. ควรขยายขอบเขตการวิจัยไปยังกลุ่มตัวอย่างและพื้นที่ที่หลากหลายมากขึ้น

References

- Boonyam, S. & Luenam, K. (2018). *Causal Factors Influencing English Learning Achievement of Matthayom Suksa 2 Students under the Secondary Educational Service Area Office 31*. (Research report). Nakhon Ratchasima: Nakhon Ratchasima Rajabhat University.
- Brown, H. D. (2007). *Principles of Language Learning and Teaching*. (5th ed.). San Francisco State University: Pearson Education.
- Chapelle, C. A. (2001). *Computer Applications in Second Language Acquisition: Foundations for Teaching, Testing and Research*. Cambridge University Press.
<https://doi.org/10.1017/CBO9781139524681>
- Ellis, R. (2008). *The Study of Second Language Acquisition*. (2nd ed.). Oxford University Press.
- Gardner, R. C., & Lambert, W. E. (1972). *Attitudes and Motivation in Second Language Learning*. Massachusetts: Newbury House.
- Harmer, J. (2007). *How to Teach English*. (2nd ed.). London: Pearson Longman.
- Hubbard, P. (2009). *Computer Assisted Language Learning: Critical Concepts in Linguistics*. London & New York: Routledge.
- Krashen, S. D. (1985). *The Input Hypothesis: Issues and Implications*. New York: Longman.
- Ministry of Education. (2003). *National Education Act B.E. 2542 (1999)*. Bangkok: Ministry of Education.
- Nunan, D. (2004). *Task-Based Language Teaching*. Cambridge University Press.
<https://doi.org/10.1017/CBO9780511667336>
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2014). *Approaches and Methods in Language Teaching*. (3rd ed.). Cambridge University Press.
<https://doi.org/10.1017/CBO9780511667305>
- Suthadarat, S. (2019). *Theories of English Language Teaching*. (3rd ed.). Bangkok: Ramkhamhaeng University Press.
- Thamcharoen, W. (2000). *A Practical Handbook for School Administration of Phra Pariyattidhamma Schools (General Education Division)*. Bangkok: Odean Store.

Tuntakit, W. (2010). *Public Relations Document on Knowledge Management: The Meaning of Education*. Samut Sakhon: Supervision, Monitoring and Evaluation Group, Samut Sakhon Educational Service Area Office.